

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 263/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tost/25/2023 zo 4. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/25/2023 zo 4. októbra 2023. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Špecializovaný trestný súd rozsudkom sp. zn. PK-1T/1/2012 z 21. augusta 2013 (v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3To/9/2013 z 20. novembra 2013) uznal sťažovateľa vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 ods. 1 písm. c) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, ako aj trest prepadnutia veci a ochranný dohľad na tri roky. Sťažovateľom podané dovolanie bolo následne uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1TdoV/15/2016 z 25. septembra 2017 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

3. Sťažovateľ sa následne domáhal povolenia obnovy konania vo svojej trestnej veci, pričom jeho (prvý) návrh na povolenie obnovy konania bol zamietnutý uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3Nt/5/2019 z 3. novembra 2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/3/2021 z 3. februára 2021. Proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu z 3. februára 2021 podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 564/2021-16 z 9. novembra 2021 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

4. Návrhom z 21. mája 2023 sa sťažovateľ opätovne domáhal povolenia obnovy konania vo svojej trestnej veci, o ktorom Špecializovaný trestný súd rozhodol uznesením sp. zn. 13Nt/1/2023 zo 14. augusta 2023 tak, že ho podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením zo 4. októbra 2023 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že najvyšší súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 Trestného poriadku, a napadnutým uznesením jeho sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu zo 14. augusta 2023 ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

6. Sťažovateľ návrh na povolenie obnovy konania odôvodnil tým, že Špecializovaný trestný súd v pôvodnom konaní uznesením na hlavnom pojednávaní prijal vyhlásenie o vine spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] a uviedol, že vykonal výsluch [REDAKOVANÉ] o účasti sťažovateľa na žalovanej trestnej činnosti, pričom v tomto uznesení nie je jasne uvedené, že jeho vina nebola zákonným spôsobom preukázaná a bude predmetom samostatného vykonania dokazovania a rozhodnutia. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. novembra 2021 vo veci Mucha proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 63703/19), ktorý považuje za novú skutočnosť v zmysle § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa je označený rozsudok ESLP druhovo totožnou vecou, keďže vo veci posudzovanej v rámci tohto rozsudku došlo k prejudikovaniu viny vo vylúčenej trestnej veci v konaní o dohode o vine a treste, pričom v prípade sťažovateľa došlo k prejudikovaniu viny v spoločnom konaní. Podľa názoru sťažovateľa v jeho prípade a v prípade sťažovateľa Muchu išlo o totožné porušenie práva na nestranný súd. Sťažovateľ zároveň na verejnom zasadnutí konanom 14. augusta 2023, na ktorom Špecializovaný trestný súd rozhodoval o jeho návrhu na povolenie obnovy konania navrhol ako (podľa neho) nové dôkazy výpovede (a na ten účel navrhol výsluchy) svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ktorých obsahom by mali byť nové skutočnosti). Okrem toho poukazyval na nesprávne formulované závery znaleckého posudku v spojení s výsluchom znalca na hlavnom pojednávaní a protokoláciou jeho vyjadrení.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné

náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

11. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

12. Podľa § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj rozhodnutie ESLP, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením, ktorým najvyšší súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti predmetnému prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, keďže podľa jeho názoru v danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v zákonom ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku na povolenie obnovy konania.

14. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd konštatoval, že Špecializovaný trestný súd v súlade s Trestným poriadkom dospel k záveru, že sťažovateľ nepredložil žiadne nové dôkazy a neuviedol skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé byť podkladom na rozhodnutie o povolení obnovy konania. Pokiaľ ide o sťažovateľom navrhovaný výsluch svedka [REDACTED], najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že ide o opakovanie predchádzajúceho návrhu na povolenie obnovy konania, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté (v rámci konania vedeného na Špecializovanom trestnom súde po sp. zn. BB-3Nt/5/2019), pričom Špecializovaný trestný súd v prvostupňovom uznesení náležite vysvetlil, prečo by táto výpoveď nemohla priniesť zmenu skutkového stavu. Špecializovaný trestný súd v tejto súvislosti v prvostupňovom uznesení konštatoval, že tento svedok nebol priamym svedkom a podľa vyjadrenia sťažovateľa mu uviedol len sprostredkované skutočnosti, o ktorých sa mal dozvedieť z počutia, pričom zo spisu sp. zn. BB-3Nt/5/2019 vyplýva, že tento svedok by bol ochotný vypovedať za úplatu. Najvyšší súd poukázal na to, že Špecializovaný trestný súd sa s týmto návrhom na vykonanie výsluchu vysporiadal napriek tomu, že o takomto návrhu už bolo v minulosti právoplatne rozhodnuté a sťažovateľ vo svojom aktuálnom návrhu na povolenie obnovy konania neuvádzal žiadnu novú relevantnú argumentáciu. Podľa názoru najvyššieho súdu nie je relevantný ani návrh na vykonanie výsluchu [REDACTED] a [REDACTED], keďže podľa sťažovateľa títo mali iba dosvedčiť, že medzi ním a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] vo výkone trestu prebehol rozhovor o trestnom konaní sťažovateľa. Pokiaľ ide o návrh sťažovateľa na vykonanie výsluchov ostatných svedkov a znalca, najvyšší súd konštatoval, že Špecializovaný trestný súd sa aj s týmto návrhom riadne vysporiadal, keď poukázal na fakt, že tieto výsluchy boli vykonané už v pôvodnom konaní. Špecializovaný trestný súd v prvostupňovom uznesení zároveň poukázal na to, že o sťažovateľových návrhoch na doplnenie dokazovania už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. BB-3Nt/5/2019, a teda v tejto išlo len o opakovanie návrhov, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté. Podľa najvyššieho súdu je mylnou predstava sťažovateľa, že obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok slúži na doplnenie alebo opakovanie dokazovania už vykonaného súdmi v pôvodnom konaní. Najvyšší súd zároveň zdôraznil, že sťažovateľ ani neuviedol žiadny argument, z ktorého by bolo možné vyvodit' nový obsah navrhnutých a už v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov, t. j. napríklad že svedok by v podstatných bodoch zmenil svoju výpoveď (R 72/1980).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom navrhovaný dôvod povolenia obnovy súvisiaci s tým, že Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní v predmetnej trestnej veci prijal vyhlásenia o vine spoluobžalovaného [REDACTED], najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že Špecializovaný trestný súd sa s touto otázkou náležite vysporiadal. Špecializovaný trestný súd v predmetnom prvostupňovom uznesení zo 14. augusta 2023, ktorým rozhodoval o (v poradí druhom) návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, v súvislosti s prijatím vyhlásenia o vine spoluobžalovaného [REDACTED] uviedol, že z predmetného uznesenia z hlavného pojednávania

v predmetnej trestnej veci vyplýva, že Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní prijal vyhlásenie obžalovaného [REDAKOVANÉ] podľa § 257 ods. 1 písm. e) a ods. 4 Trestného poriadku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom tento obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná a vykonajú sa len dôkazy o výroku o treste a nároku na náhradu škody, pričom zároveň uviedol, že podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku sa vykoná výsluch [REDAKOVANÉ] o účasti spoluobžalovaného sťažovateľa na žalovanej trestnej veci. Podľa názoru Špecializovaného trestného súdu z obsahu tohto uznesenia nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by nejakým spôsobom narušovali zásadu prezumpcie neviny vo vzťahu k sťažovateľovi. Nešlo o prijatie vyhlásenia, z ktorého by vyplývalo, že sťažovateľ je vinný ešte skôr, ako sa jeho vina skutočne podľa zákona preukázala. Špecializovaný trestný súd v prvostupňovom uznesení zo 14. augusta 2023, ktorým rozhodoval o (v poradí druhom) návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, zároveň zdôraznil, že je potrebné zásadne rozlišovať medzi vyhlásením, že je niekto podozrivý z trestného činu, a jasným vyhlásením, ak neexistuje právoplatné odsúdenie, že daná osoba spáchala trestný čin. V kontexte konkrétnych okolností, za akých došlo k vyhláseniu výroku uznesenia, ktorým bolo prijaté vyhlásenie obžalovaného [REDAKOVANÉ], toto vyhlásenie zásadným spôsobom nijako neporušuje zásadu prezumpcie neviny, pričom po prijatí vyhlásenia tohto vyhlásenia bolo vykonané riadne dokazovanie súvisiace s trestnou činnosťou sťažovateľa a až po vykonaní dokazovania bol vyhlásený rozsudok o vine a treste u oboch obžalovaných (t. j. u obžalovaného [REDAKOVANÉ] a sťažovateľa) naraz. Najvyšší súd v napadnutom uznesení v tejto súvislosti doplnil, že v zmysle § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku je dôvodom obnovy konania len rozhodnutie ESLP, v ktorom by bolo vyslovené, že rozhodnutie prokuratúry alebo súdu porušilo základné ľudské práva alebo slobody odsúdeného v posudzovanej trestnej veci. Toto ustanovenie však nie je možné aplikovať s poukazom na rozhodnutia ESLP týkajúce sa iných trestných vecí, v ktorých odsúdený vidí len určitú vecnú súvislosť a vo svojej podstate sa tak dožaduje len analogickej aplikácie záverov ESLP vyslovených v iných trestných veciach na vec posudzovanú (týkajúcu sa sťažovateľa).

16. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia (v spojení s prvostupňovým uznesením Špecializovaného trestného súdu, s ktorým sa najvyšší súd stotožnil), ako aj z citovanej relevantnej právnej úpravy, bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia najvyššieho súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či návrh sťažovateľa na povolenie obnovy predmetného trestného konania obsahoval kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce povolenie obnovy konania, konštatuje ústavný súd ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody na zamietnutie sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu. Odpoveď najvyššieho súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v aktuálnom (v poradí druhom, pozn.) návrhu na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci opätovne (ako vo svojom prvom návrhu na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci) navrhoval vykonanie výsluchov tých istých svedkov, ústavný súd v tejto súvislosti pre úplnosť poukazuje aj na závery, ku ktorým došiel v uznesení č. k. IV. ÚS 564/2021-16 z 9. novembra 2021,

ktorým odmietol predchádzajúcu ústavnú sťažnosť sťažovateľa podanú v súvislosti s rozhodovaním všeobecných súdov o sťažovateľovom prvom návrhu na povolenie obnovy konania.

17. Ústavný súd konštatuje, že v súlade s relevantnou právnou úpravou je záver najvyššieho súdu, že v prípade sťažovateľa nie je daný dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku, keďže rozhodnutie ESLP vo veci Mucha proti Slovenskej republike, na ktoré sťažovateľ poukazoval, nesúvisí s trestným konaním vedeným proti sťažovateľovi na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. PK-1T/1/2012. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že z § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku vyplýva, že navrhnuť povolenie obnovy konania možno vo vzťahu k osobe, vo vzťahu ku ktorej ESLP rozhodol, že rozhodnutím súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené jej základné ľudské práva alebo slobody. Je pritom zrejmé, že ESLP pri rozhodovaní vo veci Mucha proti Slovenskej republike nerozhodoval o porušení práv sťažovateľa, ale výhradne len o porušení práv obvineného Muchu (II. ÚS 41/2023).

18. Možno tak konštatovať, že zamietnutie sťažnosti sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Vzhľadom na uvedené je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia zjavne neopodstatnená.

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením a obsahom základného práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

20. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry ESLP, konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 53/08, m. m. II. ÚS 517/2016). Pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na konanie o obnove a čl. 6 dohovoru ani nezaručuje právo na revíziu procesu. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa preto možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy

konania (m. m. III. ÚS 223/2017, II. ÚS 390/2019, II. ÚS 357/2020 a i.). Napadnutým uznesením najvyšší súd ako sťažnostný súd rozhodoval o návrhu na povolenie obnovy konania. V konaní sa už teda nerozhodovalo o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 dohovoru, a preto tento článok nie je na dané konanie aplikovateľný. Ústavná sťažnosť je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

III.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

22. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadava, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

23. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti II tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu